

РЕШЕНИЕ

№ 8222

гр. София, 10.03.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 21 състав, в публично заседание на 27.02.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елена Попова

при участието на секретаря Елица Делчева, като разгледа дело номер **1036** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 10а, ал. 1 от Закона за чужденците в Република България /ЗЧРБ/, във връзка с чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Делото е образувано по жалба от Р. Й., [дата на раждане] в Читак, гражданин на Република Турция, чрез адвокат Н. Г., срещу отказ от 18.12.2024г. за издаване на виза „Д“, издаден от Завеждащ Консулска служба в [населено място], Република Турция по заявление на Р. Й. от 05.11.2024 г. на основание чл.10 ал.1 т.17 ЗЧРБ.

Жалбоподателят твърди, че актът е незаконосъобразен и издаден в противоречие с материалния и процесуалния закон. Излага твърдения, че през 1970г. със семейството му били принудени да се изселят в Р Турция, като с удостоверение №5585/2023г. установил, че не е български гражданин, след което подал заявление за българско гражданство на основание чл.25 ал.1 т.9 ЗЧРБ. Твърди се, че жалбоподателят е гарантирал жилищните си нужди, като е сключил договор за наем на адрес в Р България. В жалбата са посочени нарушения на ЕКПЧОС, а именно –нарушено право на свободно придвижване, както и правото му на личен и семеен живот. Твърди се, че оспореният акт не отговоря на изискванията на чл.59 ал.2 АПК за форма и мотиви, тъй като не са посочени фактически основания. По същество се иска отмяна на акта и административната преписка да бъде върната на административния орган, за да бъде издадена виза на жалбоподателя.

Отвeтникът- Завеждащ Консулска служба в [населено място], Република Турция в съдебно заседание оспорва жалбата, като счита, че в случая е налице отрицателно

становище от Дирекция „Миграция“ с изложени доводи за отказ и административният орган действа в условията на обвързана компетентност, поради което се е произнесъл с оспорения акт.

СГП не изпраща представител за участие в производството.

Административен съд – София град, като прецени доводите на страните във връзка със събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

Не е спорно по делото, че на 05.11.2024 г. жалбоподателят Р. Й., гражданин на Република Турция, е подал до Завеждащ Консулска служба в [населено място], Република Турция, искане за издаване на виза за дългосрочно пребиваване тип Д.

Към заявлението са приложени: копие от удостоверение №5585/2023г. с дата на издаване 15.01.2022г., видно от което Р. Й. не е български гражданин; удостоверение изх. №212/11.03.2024г., издадено от [община], видно от което жалбоподателят е [дата на раждане] в [населено място] и е записан в семейните регистри на [населено място] /т.41-1960, стр.6173/, заедно със семейството си–Х. Х. Х.-глава на семейството и е изселен за Р Турция съгласно писмо №2929/15.08.1970г. на Министерство на правосъдието; копие на акт за раждане на жалбоподателя, издаден от Градски народен съвет А.; удостоверение /л.54/, издадено от Общинска служба по гражданско състояние на Бига, за идентичност на имената -Р. Х. Х. с име в Р Турция Р. Й. и дата на пристигане в Турция-22.04.1970г. с информацията относно разрешението на придобиване на турско гражданство-Закон за благоустройството на Министерски съвет-закон №2510, с дата на решението 16.07.1970г., № на решение 8/975, член 6 В;копие на Преселнически лист и приложенията на името на Х. Й. и членовете на неговото семейство /л.56 и сл./; копие на Решение, видно от което, на основание писмо № 3.73238-3/4169 на 2/7/1970г. на Министерство на вътрешните работи и чл.6 В от Закона за благоустройството №2510 на 16/7/1970г. от Министерски съвет е взето решение, че общо 881 бр. лица придобиват турско гражданство; копие на декларация за произход от Министерство О. за жалбоподателя и семейството му с отбелязана дата на пристигане 22/4/970, място, където ще живеят-И.; договор за наем от 03.10.2024г. с адрес на недвижимия имот в [населено място] с наемодател Г. Ш. и наемател Р. Й. със срок на договора 5 години /л.60/;копие на декларация от Ш., че е собственик на недвижимия имоти и е съгласен жалбоподателят да се регистрира на посочения адрес в [населено място]; копие на нотариален акт за имот в [населено място]; копие на удостоверение от Д Б., видно от което жалбоподателя притежава към 21.03.2024г. сметка в банката с посочена наличност по нея; справка за съдимост за жалбоподателя, издадена от Република Т., видно от която лицето няма съдебно досие; копие на удостоверение за местоживееене на жалбоподателя, издадено от Каймаканство Л.; копие на извлечение от регистрите на населението на област И. за жалбоподателя и роднините му; копие от страница на паспорта на жалбоподателя.

По делото са изискани становища във връзка със заявлението на жалбоподателя за издаване на виза от МВР, дирекция "Миграция" и Държавната агенция за национална сигурност (ДАНС), които са приобщени като доказателства. С писмо рег. № 536400-16507/18.02.2025г. на дирекция "Миграция" МВР е изразено отрицателно становище по искането на Р. Й. за дългосрочна виза, като е посочено, че са налице основателни съмнения за трайно установяване на лицето в страната, каквато е хипотезата на чл.25 ал.1 т.9 ЗЧРБ и чл.9 ал.1 ЗЧРБ и е отбелязано, че жалбоподателят има едно влизане в страната през последните десет години –през 2014г. със служебен

паспорт, посочено е „договор за наем-сключен с роднини, искал да идва на гости“. От ДАНС е представена справка изх. №М-2770/21.02.2025г. /л.105/, в която се посочва, че съгласувателната процедура по подаденото от Р. Й. заявление за виза е осъществена от Териториалната дирекция „Национална сигурност“-гр. Б., като е изразено положително становище в Националната визова информационна система за издаване на виза. Изрично е посочено, че изразеното становище на ДАНС не обвързва останалите компетентни органи, участващи в процедурата, които могат да постановят отказ по заявлението за виза, съгласно другите хипотези, посочени в чл.10 ал.1 от ЗЧРБ.

Постановен е оспореният отказ от 18.12.2024 г. за издаване на виза за дългосрочно пребиваване (виза вид "D"), от завеждащ консулска служба към консулството на Република България в [населено място], Република Турция, мотивиран с основание по чл. 10, ал. 1, т. 17 ЗЧРБ - недоказване на целта и условията на заявеното пребиваване, като е посочено като допълнителни забележки, че не са установени нови обстоятелства от предходното искане и основателни съмнения, че апликантът няма намерение да се установи трайно, продължително или постоянно в Р България..

Актът е връчен на кандидата на 13.01.2025 г. Жалбата, по която е образувано настоящето съдебно производство е подадена на 17.01.2025 г. - в срока по чл. 149, ал. 1 АПК, срещу подлежащ на оспорване пред съд акт по чл. 10а, ал. 4 ЗЧРБ, от лице, чиито интереси той засяга неблагоприятно.

По делото е представена заповед №315/04.11.2024г., видно от която, считано от 14.08.2023г. генералният консул при Генерално консулство на Република България –И. възлага на ЗКС в КК-Б. М. Р.-КДЛ, да съгласува и координира работата на КС по издаването на визи и съставя, подписва и връчване на заинтересованите лица формулярите за отказ по приложение 6 към чл.32 от Визовия кодекс и Приложения 7 и 8 към чл.34 ал.1 и ал.2 от НУРИВОВР за уведомление и обосновка на отказ от издаване на виза, анулиране или отмяна на виза.

Представена е и заповед №95-00-254/03.10.2011г. относно решенията за откази на виза на основанията по чл.10 ЗЧРБ и заповед №95-00-209/29.03.2024г. на Министъра на външните работи /л81 и сл./.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира за установено от правна страна следното:

Жалбата е допустима-същата е подадена до съда от надлежна страна - адресат на оспорения индивидуален административен акт и в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК. В жалбата, съгласно чл.10 ал.4 ЗЧРБ, са посочени нарушения на ЕКПОЧС- право на придвижване и право на личен и семеен живот. Съгласно разпоредбата на чл. 10а, ал. 1 от ЗЧРБ, отказите за издаване на визи могат да се обжалват по реда на Административнопроцесуалния кодекс относно тяхната законосъобразност.

При разглеждане по съществуващото на спора, съдът намира, че жалбата е неоснователна, поради следното:

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално-правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Нормата на чл. 8 от ЗЧРБ предвижда, че чужденец може да влезе в Република България, ако притежава редовен документ за задгранично пътуване или друг

заместващ го документ, както и виза, когато такава се изисква. Съгласно чл. 9г, ал. 1 от ЗЧРБ, визите се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България и следователно те отказват издаването на виза.

Редът за издаване на визи е регламентиран в Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим, приета с ПМС № 198 от 11.07.2011 г. /, обн., ДВ, бр. 55 от 19.07.2011 г., в сила от 4.08.2011 г. / - "Наредбата"/ НУРИВОВР. Съгласно чл. 34, ал. 1 от Наредбата не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл. 10 от Закона за чужденците в Република България. За отказа се съставя формуляр съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице, а в случай на издаване на виза на границата - от ръководителя на органа по чл. 10, ал. 2 или от упълномощено от него длъжностно лице. Във формуляра се вписват мотивите, като се посочва основанията за отказа, без да се вписват съображения, засягащи интересите на националната сигурност и се удостоверява датата на връчване (изпращане) на заинтересуваното лице.

Оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган, съветник, завеждащ "Консулска служба" в Консулство на Република България в [населено място], Република Турция.

Със заповед № 95-00-254 от 03.10.2011 г. на Министъра на външните работи са определени длъжностни лица от Дирекция "К. отношения" на МВнР, компетентни да вземат решения за отказ за издаване на виза, и е възложено на ръководителите на дипломатическите и консулски представителства да определят с писмена заповед консулски длъжностни лица, които да съставят, подписват и връчват формулярите по образец.

Със заповед №315/04.11.2024г. генералният консул при Генерално консулство на Република България –И. възлага на ЗКС в КК-Б. М. Р.-КДЛ, да съгласува и координира работата на КС по издаването на визи и съставя, подписва и връчване на заинтересованите лица формулярите за отказ по приложение 6 към чл.32 от Визовия кодекс и Приложения 7 и 8 към чл.34 ал.1 и ал.2 от НУРИВОВР за уведомление и обосновка на отказ от издаване на виза, анулиране или отмяна на виза.

Следователно, оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган по смисъла на чл. 9г, ал. 1 от ЗЧРБ.

Отказът е издаден в писмена форма като е мотивиран с посочване на правните и фактически основания.

В конкретния случай жалбоподателят е поискал издаване на виза за дългосрочно пребиваване в Република България, вид Д. Съгласно чл. 15, ал. 1 от ЗЧРБ, виза за дългосрочно пребиваване със срок на валидност до 6 месеца и с право на пребиваване до 180 дни може да бъде издадена на чужденец, който желае да получи разрешение за продължително, дългосрочно или постоянно пребиваване в Република България на едно от основанията, посочени в този закон. В разпоредбите на ал. 2 и ал. 3 е посочено, че виза за дългосрочно пребиваване със срок на валидност до една година и с право на пребиваване до 360 дни може да бъде издадена, когато това е предвидено в Наредбата по чл. 9е, ал. 1, като визата за дългосрочно пребиваване дава право на многократно влизане на територията на Република България в рамките на срока на нейната валидност.

В случая се установява, че жалбоподателят е подал заявление за виза Д, като ще живее

в предоставен от Г. Ш. имот в [населено място], [община].

Като правно основание за отказ на заявления вид виза е посочена нормата на чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ. Съгласно цитираната норма се отказва издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит.

В случая, отказът е издаден въз основа на изразено отрицателно становище на дирекция "Миграция" МВР по искането на Р. Й. за дългосрочна виза, като е посочено, че са налице основателни съмнения за трайно установяване на лицето в страната, каквато е хипотезата на чл.25 ал.1 т.9 ЗЧРБ и чл.9 ал.1 ЗЧРБ и е отбелязано, че жалбоподателят има едно влизане в страната през последните десет години –през 2014г. със служебен паспорт, посочено е „договор за наем-сключен с роднини, искал да идва на гости“.

Всеки случай за издаване на виза се разглежда самостоятелно и компетентният орган постановява решението си, в случая отказ, въз основа на резултатите от извършените проверки и оценката на риска за конкретния кандидат. Съгласно чл. 33, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим, регистрираното заявление, представените документи и извършената проверка не предполагат задължително издаване на виза. Не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл. 10 от Закона за чужденците в Република България. Преценка за наличието на тези основания се прави от административния орган, компетентен да издаде, съответно да откаже издаването на исканата виза, като в случая, че прецени, няма пречка да извърши проверка на факти и данни, свързани с наличието на обстоятелства по чл. 10 от ЗЧРБ, в това число и да поиска информация и становище от ДАНС и дирекция "Миграция" МВР, с което административният орган преценява дали да се съобрази. В случая от дирекция "Миграция" МВР, видно от писмо рег. № 536400-16507/18.02.2025г. е изразено становище „отрицателно“ по искането за дългосрочна виза, като е посочено, че са налице основателни съмнения за трайно установяване на лицето в страната, каквато е хипотезата на чл.25 ал.1 т.9 ЗЧРБ и чл.9 ал.1 ЗЧРБ и е отбелязано, че жалбоподателят има едно влизане в страната през последните десет години –през 2014г. със служебен паспорт, посочено е „договор за наем-сключен с роднини, искал да идва на гости“. При мотивиране на отказа за издаване на виза административният орган се е съобразил с изложеното становище от дирекция "Миграция" МВР и е мотивирал акта с него. В тази връзка е и съдебната практика, че не е необходимо да съвпадат по време издаването на административния акт и излагането на съображенията, по които административният орган е стигнал до едното или другото разрешение. Възможно е мотивите да предхождат издаването на акта и да се съдържат в друг документ, съставен с оглед предстоящото издаване на административния акт. Ако административният акт е издаден на основание на такива подготвителни документи, изложените в тях съображения са такива и за издаването на самия акт. В тази хипотеза попада и настоящият случай.

Обжалваният отказ е издаден при спазване на административнопроизводствените правила.

Съгласно чл. 9е от ЗЧРБ, условията и редът за издаване, отказ за издаване, анулирането и отмяната на визи и за определяне на визовия режим се определят с наредба на Министерския съвет, а условията и редът за съгласуване на заявленията за издаване на визи се определят с инструкция на министъра на външните работи, министъра на вътрешните работи и председателя на Държавна агенция "Национална

сигурност". В чл. 9ж, ал. 1 ЗЧРБ е посочено, че за издаване на виза кандидатът подава попълнено и подписано заявление по образец, към което прилага документи, доказващи целта на пътуването.

В чл. 27, ал. 6 от Наредбата е предвидено, че определените по чл. 27, ал. 2 консулски длъжностни лица, преди да вземат решение по заявлението за издаване на виза, извършват проверка на декларираните данни и представените документи и задължително изпращат заявлението до Националния визов център за проверка в автоматизираните национални информационни фондове и Визовата информационна система на Европейския съюз, както и за консултиране с друга държава членка, прилагаща изцяло достиженията на правото на Европейския съюз от Шенген, в случай че е заявено такова по реда на чл. 22 от Визовия кодекс.

Според чл. 34, ал. 1 от Наредбата, не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл. 10 от Закона за чужденците в Република България.

Отказът е издаден след проведена съгласувателна процедура с Дирекция "Миграция" - МВР и ДАНС съобразно чл. 30, ал. 2 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (НУРИВОВР) – в относимата редакция към момента на постановяване на акта), според който консулските длъжностни лица издават или отказват издаването на виза за дългосрочно пребиваване след разрешение от Дирекция "Консулски отношения", въз основа на съвместно мотивирано становище на службите за административен контрол на чужденците в Република България и Държавна агенция "Национална сигурност".

В случая е налице положително становище от ДАНС, но отрицателно становище на дирекция "Миграция" МВР, видно от писмо рег. № 536400-16507/18.02.2025г.

Обжалваният отказ е съобразен с целта на закона и принципите на съразмерност, предвидени в чл. 6, ал. 2 и ал. 5 АПК. Преценката за наличие на заплахата за сигурността и интересите на държавата се основава на личното поведение на чужденеца. В случая превес се дава именно на това, че са установени данни, че с действията си жалбоподателят е поставил или може да постави в опасност сигурността или интересите на Българската държава.

От изложеното следва, че отказът е постановен от компетентен орган, в производство без допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, в съответствие с материално-правните разпоредби на закона, както и в съответствие с целта на закона, поради което жалбата като неоснователна следва да се отхвърли.

При този изход на спора на основание чл. 143, ал. 3 АПК ответникът има право на сторените в производството разноски, но същият не е заявил искане в тази насока, поради което разноски не се присъждат.

Водим от горното, Административен съд – София- град, I отделение, 21-ви състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ Р. Й., [дата на раждане] в Читак, гражданин на Република Турция, чрез адвокат Н. Г., срещу отказ от 18.12.2024г. за издаване на виза „Д“, издаден от Завеждащ Консулска служба в [населено място], Република Турция по заявление на Р. Й. от 05.11.2024 г. на основание чл.10 ал.1 т.17

ЗЧРБ.

Решението може да бъде обжалвано пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ: